

Universitätsbibliothek Paderborn

Meditationes De Præcipvis Fidei Nostræ Mysteriis

Vitæ ac Passionis D.N. Iesv Christi; Et B.V. Mariæ; Sanctorumq[ue] et
Euangeliorum occurrentium Cum Orationis Mentalis circa eadem praxi In
sex partes tributæ

Qvae Considerationes De Peccatis, [et] quatuor hominis nouiſſimis; necnon
[et] quosdam orandi modos ... complectitur

Puente, Luis de la

Coloniae, 1611

§.3. Quæ virtutes orationem mentis comitentur; & huius in præstantia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54597](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54597)

litem vehementer desiderent, prompti admodum etiam sunt ad illam promouendam.

DE VIRTUTIBVS, QVAE ORATIONEM MENTIS COMITANTUR, EUSQUE EXCELLENTIJS.

PARAGRAPH. III.

EX ijs, quæ duobus paragraphis præcedentibus dicta sunt, colligitur, quam excellens sit MENTIS ORATIO, in qua tot heroici actus virtutum, in vita Christiana præcipuarum exercentur. Ut propterea S. Chrysostomus rectè dixerit: Quemadmodum Reginam urbem ingrediente, multæ quoque aliæ matronæ ac virgines eam comitantes, nec non & aulici præcipui, & innumera militum sequentium, & defendentium multitudo simul ingreditur: Ita quoque orationis virtute animam subeunte, omnes simul virtutes, eius Spiritum comitantes, intrare. Quarum aliæ viam præparant, & animum, ut debito modo Orationem auspicietur, disponunt: quales sunt: Fides, Humilitas, Reuerentia, puritas intentionis; & aliæ, de quibus postea differemus: quibus illud perficitur, quod sapiens ait: *a Ante orationem præpara animam tuam; & noli esse quasi homo, qui tentat DEVM.* Aliæ virtutes cum illa coniunctæ sunt, & quasi ipsius latera stipant: quales sunt: Charitas, Religio,

Deuo-

Lib 2 de orando Deo ad finem.

a Eccl 18. 25.

Deuotio, Sapientia, & reliqua Spiritus sancti dona, quæ intellectum illustrant, & orationem mirum in modum adiuuant, quemadmodum Meditatione 27. quintæ Partis ostendemus. Sunt & aliæ innumerabiles, quæ illam sequuntur, quales sunt; feruentia, & inflammata proposita seu desideria omnium bonorum operum: actuum videlicet obedientiæ, patientiæ, temperantiæ, modestiæ, castitatis, cæterarumque virtutum: quæ tum cum oratione ipsa, tum inter sese mirum in modum connectuntur, varijs editis actibus, quorum alij, alijs ornamento sunt: Nam humilitas cum charitate, & confidentia coniungitur; charitas cum religione, & gratiarum actione; Religio cum obedientia, & resignatione: quæ propterea quandam multarum vocum musicam, & coelestem ac diuinam reddunt harmoniam. Hinc est quod plurimi Sanctorum Patrum affirmauerint, oratione reddi homines Angelicis Spiritibus similes: non modò quod ea sit actio superiorum animæ potentiarum, quibus ad eos quàm proximè accedunt: sed etiam quod illis Angelicam quandam vitam puritate ac sanctimonia plenam communit. Oratione enim (quando perfecta illa est) participant de ardenti amore **SERAPHINORVM**; plenitudine scientiæ **CHERVBINORVM**; pace, & quiete **THRONORVM**; dominio sui ipsius, **DOMINATIONVM**; potestate aduersum Dæmones, **POTESTATVM**; magnanimitate

*D. Chrys. li.
1. de orando
Deo, & ho-
mil. in Psal.
4. Nilus ca.
113. de ora-
tione.
Clymachus
grad. 28.*

tate in rebus admirandis, VIRTVTVM; discretione in gubernando, PRINCIPATVVM; fortitudine in rebus arduis, ARCHANGELORVM; obedientiã in omnibus promptã ANGELORVM; ac denique sapientiã, castitate, ac munditiã celestium spirituum. Nihil enim (vti Sanctus Chryostom. ait) potest inueniri sapientius, nihil iustius, nihil sanctius homine, qui cum DEO, vt decet, loquitur: quia abundanter ab eo recipit dona, & gratias, in quibus vera sapientia, perfectaque iustitia, & sanctitas consistit. Cuius hæc ratio est: quod Dominus, cum sit humanissimus, ac benignissimus; qui nobis, vt oremus, inspirat: quando nos cum eo loquimur, ipse etiam nobiscum colloquitur: & cum ijs, qui ad intima cordis sui se recipiunt, vt cum illo tractent, ipse familiarissimè conuersatur: eius autem conuersatio, & locutio non verborum est tantum, sed etiam operum: quia

Serm. 45. in
Cant.

b 1. Pet. 1. 8.
c Phil. 4. 7.
d Psal. 84. 9

(vti sanctus Bernardus ait) *Locutio verbi, est infusio doni: hoc est gratias, & virtutes, in eos, qui cum eo loquuntur, & conuersantur, vbertim effundit: illosque, b letitiã Spiritus inenarrabili, & c pace, omnem sensum superante complet. Et propterea Dauid dixit: d Audiam quid loquatur in me Dominus DEVS, quoniam loquetur pacem in plebem suam, & super sanctos suos & in eos qui conuertuntur ad cor.* Ex quibus intelligimus, eam loquendi cum Deo rationem, nos in oratione habere debere, vt simul audiamus, attendamusque, quid ipse in-

spi

spirationibus suis nobis loquatur, vt illis obtemperemus, nosque ad dona, quæ nobis communicare vult, suscipienda disponamus: vt *partis secunda Meditatione 26. apparebit.*

Ex dictis apparet Mentalis orationis præstantia, atque necessitas: quam Cassianus, tantam, ait, cum virtutibus omnibus connexionem habere; vt neque illæ obtineri, aut perfectè sine ea conseruari possint: neque oratio perfecta sine illis consistere. Orationem, enim, ait, omnium illarum esse finem, in quam, quicquid industriæ, laborisque in eis conquirendis ponimus, dirigitur: siquidem oratio, in sua perfectione, cuius hic sermo est, vnitionem cum Deo, (media cognitione, & amore eius actuali) magnumque in eo possidendo animi gaudium complectitur. Ex quo oritur (S. Ioan. Climaco teste) vt in oratione reddat Deus numerato, vt dicitur, centuplum, quam ipsius amore relinquitur, aut toleratur; eum certa arrha vltimi illius præmij, quod in futura vita reddendum est.

Multa dicere potuissem de excellenti hac virtute; quæ volens prætereo, quod hic liber ijs scribatur, qui propterea eam exercere cupiunt, quod magnam de ea existimationem habeant: & in Introductionibus, siue prolegominis singularum sex partium, & in ipsis quoque Meditationibus, aliqua adferentur, quæ tum excelssæ huius exercitationis præstatiam, tum, quæ ab ea procedunt, commoda patefacient.

Collat. 9.
cap. 2.

Gradu. 28.